

ΜΙΑ ΡΟΥΚΕΤΑ

Εφρίχτηκε από τις στήλες μιας Αθηναϊκής εφημερίδας προχθές ακόμη, αλλά και σαν ρουκέτα έσπυσε στην στιγμή, χωρίς να την ιδεί καλά ο κόσμος, χωρίς να θυπωθή, χωρίς να την σχολιάσει. Όπως εγεννήθηκε, έτσι κ' απέθανε, άπαρσιότητα. Και η ρουκέτα αυτή ήταν η είδησις ότι ο κ. Δηλιγιάννης εφρίσεται εις συνεννόησιν με τον εν Όδυσσώ άνωθεν κ. Μαρασλήν, άγωνιζόμενος να τον πείσει να δεχθί την υποψηφιότητα του Δημιάρχου Αθηνών.

Μάπως η είδησις αυτή ήταν ένα είδος δοκιμαστικής βολής για να ιδούν οι ενδιαφερόμενοι ποιόν έντύπωσι θα κάνει; 'Αν είν' έτσι, δεν θά μείνουν καθόλου ένθουσιασμένοι, αφού και όσοι την έπρόσεξαν, δεν την έσκολιάσαν έννοικά για τους ένδιαφερομένους.

Διότι όπως κανένας δεν άρνείται πως ο κ. Μαρασλής είνε καλός άνθρωπος, ο όποιος της προσημασίας το Έλληνικόν άνομα στην Ρωσσία και σποράζει με άπληχρη όρεξη θυσιασμός του για το καλό της πραγματικής του πατρίδας, έτσι κανένας πάλι δεν άρνείται πως θα είχε εξασφαλισμέναν την πανηγυρικήν άπυξίαν του, αν έδεχότανε—ζλέπετε παίρνουμε στα σοβαρά την είδησι!—την υποψηφιότητα κ' έδωαινε μάλιστα και Δήμαρχος.

Καλός άνθρωπος ήταν κι' ο Μελάς, καλός κι' ο Φιλίμων. Κι' όμως άπέτυχαν κ' οι δυο πανηγυρικώς. Διότι για να διοικήσι κανένας το Δήμό μας δεν φτάνει νάχη μόνο καλωσίην και παρίδες. Πρέπει νάχη και κάτι άλλο που λέγεται θέλησις και το κάτι άλλο αυτό πρέπει να συνδέεται από άσφαλεια νεύρα κι' από ριψοκίνδυνο χαρακτήρα,

όταν πρόκειται με την θέλησί του και μόνη νάγωνισθί κατά της πεισματάρικης αντίδράσεως που όρθώνεται αυθαδέστατα μπροστά σε κάθε γενναία πράξι στον τόπο μας και κατ' έξοχην στο Δήμό μας.

Αυτά είνε τα κυριώτερα προσόντα του Δημιάρχου μας, αυτά που έδωσαν την νίκην έως τώρα κι' αυτά που έχουν εξασφαλίσει την νίκην του μέλλοντος.

Ο κ. Μαρασλής άς καθίση στην Όδυσσό. Τί θέλει νάνακατευθί μαζί μας, να μας γνωρίση και να μας συχαθί. Τόν άνθρωπό μας έμεις τον εφρίκαμε. 'Αν θέλουμε δε να δείξουμε την εύγνωμοσύνη μας στην γενναϊότητα όμογεννή της Όδυσσού, έχουμε τόσα άλλα μέσα, μπορούμε ακόμα και άνδριάντα να του στήσουμε.

'Αν έπιμένη εν ταύτοις ο κ. Δηλιγιάννης να τον φέρη έδω και να τον ριξί στην πολιτική, άμποτε αξιόλογα να του μεταβιβάση το Προϋπουργικό του Χαρτοφυλάκιον. 'Ως Προϋπουργός της Ελλάδος υπάρχουν χίλιες πιθανότητες πως θα εύδοκμήση. 'Ενθ' ως Δήμαρχος Αθηνών υπάρχουν εκατομμύρια βεβαιότητες πως άποτύχη πανηγυρικώς. Αυτό είνε η αλήθεια. Δεν το παραδέχεσθε;

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

Η χροστή μας 'Αστυνομία που από μεγάλη φιλανθρωπία της έβάλθηκε με την δράσι της να μας κάνει να ξεχάσουμε το σταφιδικόν και τις άλλες άηδίες και να ξεσκάσουμε λιγάκι.

Καταγγέλλεται ένας θιάσος του Πειραιώς ότι εκλέψε μίαν μεταφράσιν από έναν άλλον Αθηναϊκόν θιάσον. 'Η Εισαγγελία διατάσσει—αν είχε δικαίωμα ή όχι, άλλο ζήτημα—να κατασχεθί ή μεταφράσις. 'Η 'Αστυνομία έκτελει την διαταγή της Εισαγγελίας.

Ο θιάσος όμως του Πειραιώς ισχυρίζεται και πολύ δικαίως πως ήμπορούσε να έχη και αυτός μια μεταφράσι ενός έργου, χωρίς να την έχη κλέψει άπ' άλλου. 'Αλλ' έπειδή Εισαγγελία και 'Αστυνομία δεν χαμπαρίζουν από τέτοια λογική, ο θιάσος για ν' άποφύγη τους μπελλάδες, αλλάζει τον τίτλο της κωμωδίας, και από «Σίμ, Χάμ και 'Ιάρεθ» τον κάνει «Χίμ, Σάμ και 'Ιάθερ» και την παρουσιάζει στην 'Αστυνομικήν λογοκρισίαν ως καινούργια κωμωδία.

Ο άστυνόμος κ. Σάρρος, ο έντεταλμένος την έκτέλεσιν της σοβαρότατης αυτής έντολής, δεν πείθεται πως πρόκειται περί καινούργιου έργου, και

παρκαλοφθεί την παράστασιν από την πλατείαν του θεάτρου με τα χειρόγραφα της κωμωδίας στο χέρι. Φαντασθήτε είκόνα! Κ' έπειτα φωνάζουν μερικοί άπαισιόδοξοι, πως δεν είνε όμορφη ή ζωή, όταν μάλιστα κανένας ζή στο Ρωμαϊκό!

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ

πολύ στους Γερουσιαστικούς κύκλους του Ζαχαράτου ένα σχέδιον άρ-νουθό πολέμου μεταξύ Τουρκίας και Βουλγαρίας.

Τόν λόγον έχει ένας Γερουσιαστής, ο όποιος έδρασε και κατά τον Έλληνοτουρκικόν πόλεμον.

— Παίρνουν οι Βούλγαροι πέντε δέκα χιλιάδες μπουκάλες γεμάτες με μικρόβια, μπαίνουν κρυφά μέσα στην Πόλι, άνοίγουν τις μπουκάλες, σκορπουν τα μικρόβια στον άέρα κι' αντίο Τουρκία έπειτα. Το ίδιο κάνουν κ' οι Τούρκοι. Μπαίνουν στην Σόφια, άνοίγουν τις μπουκάλες τους, αφήνουν τα μικρόβια να βγούν έξω...

Ο κ. Γερουσιαστής ώρκιζότανε πως την ιδέαν αυτήν την ένεπενύσθη από την «τελευταίαν όραν» μιας φιλαληθεστάτης και «καλώς πληροφορημένης» πάντοτε Αθηναϊκής εφημερίδας.

Και τον πιστεύομεν.

ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ

ξύλο στην Βουλή προχθές την νύκτα. Μόνον λόγια και φοβέρες και τριζήματα δοντιών κ' έπιδείξεις πολεμικότητας γρόνθων. Τι κρίμα! Μά αυτοί οι έθνοκί πατέρες μας τόσο εξεφυλίστησαν πιά ώστε δεν είνε ικανοί όχι μόνον την πατρίδα να σώσουν, άλλ' ούτε να έκρηθουν για να δικαιολογήσουν την έπιχορήγησι που τραβάνε από το Κεντρικό ταμείο.

Δεν έρχονται τουλάχιστον οι Πύργιοι έδω—μιας έπειθαναν κι' αυτοί με τις άλλες έλληνες άνωθείς της τσαμαράς έκστρατείας τους—να τους έρξουν με τις συνήδεις.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Έχει κάμει τις δυο φορές που ήρθε στην αρχή ο κ. Δηλιγιάννης. Και την τρίτη φορά που ήρθε τώρα, έπρεπε από ιστορικήν ύποχρέωσι να κάνει και τρίτον πόλεμο.

Έπειδή όμως έτυχε να τήχουμε καλά με τους Τούρκους, οι όποιοι μάλιστα και τον έπαρσημοφόρησαν, έκαμε τον πόλεμον έντός της Ελλάδος, τον έκαμε δηλ. έμφύλιον πόλεμον, με τα σταφιδικά.

Θέλουν μερικοί να πουν πως δικός του πόλεμος ήταν και ο πόλεμος του Εξαγγελίου. Πιθανόν να έχουν δίκαιο. 'Εμείς όμως έδω αναφέρομεν μόνον

ΠΡΟΣΩΠΑ : Τίμωνας, Δίας, Έρμης, Πλούτος, Φτώχεια, Γναθωνίδης, Φιλιάδης, Δημιέας, Θραυσκλής.

Ψάχνεται ο Τίμωνας σε μια έρημη άκρη, κοντά στην 'Υμηττό, έλεινός κι' άξιοδύκροτος, ντυμένος με προδιά, να σκάψει και ν' άνεσκαυτέλλει την έξιν με πολύ κόπο. Μια στιγμή στέκεται και κοιτώντας προς τον ουρανόν, λέει μονάχος του!

Τίμ. 'Ω Δία φιλιάρικε, και φιλοξενιάρη, και συντροφιάρη, και σπιτιάρικε, κι' άστραπορίχτη, κι' έρκόπιαστε, και συνεφομαζώχτη. και πολυζώντη, κι' ό,τι άλλο παρ'απούλη σου κολάνε οι σαστισμένοι ποιητές, πρό πάντων άμα χάνουν τα μέτρα, γιατί τότες, κάνοντάς σε με πολλά όνόματα, τους στυλόνεις το μέτρο που γαρνιζέται και παραγυμνίζεις όσο μέρος χάσκει στην άρμονία που είνε τώρα ή πολυδούχητη άστραπή και το μπουμπουνητό και το σταχτικισμένο κι' άστραφτερό και τσομερό άστροπελέκι; μωρολογίες δείχνουνται όλ' αυτά και καπνός άταχνα ποιητικός, έξον από τον κρότο των όνομάτων. Και το περιήρηό σου όπλο, που κόβει μακριά και τώχεις πρόχειρο, δεν ξέρω πως έσβυσεν όλότελα κ' είνε κρύο και δε του σόζεται ούτε μια σπύλα θυμού για τους άδικους. Πεσό-

τερο βίβαια θα φοβότανε κανένας άπ' αυτούς, π' ό δοκιμάζουν να πατούν τους όρκους, κάνα μουχλιασμένο σφυίλι παρ' τη φλόγα του παντοδύναμου άστροπελέκιού τόσο πολύ φαίνεσαι πως τους φοβερίζεις με κάνα δαυλί για να μη φοβούνται άπ' αυτό σφυίλι ή καπνός και να πιστεύουν, ότι μονάχη πληγή θα πάρουν, το πως θα γιομίσουν από καπνιά. Και για όλ' αυτά είχε κάποτες την τόλμη κι' ο Σαλμωνέας, κάνοντάς του αντίπραξη, να κάνει κι' αυτός βροντές, χωρίς νάνε και πολύ δυσκολοπίστευτος όταν καυχότανε, πως είνε ζεστός άνθρωπος, αφού είχε να κάνει με ένα Δία πουνε τόσο κρύος στο θυμό του. Και γιατί να μην καυχότανε, αφού έσύ κοιμάσαι σαν άποκάτου σε φλόγο και δεν άκούς όσους πατούν τους όρκους, ούτε σε μέλει για τους άδικους κ' εΐται τσιμπλομάχης και δε κλωθλέπεις και κουφκούς σαν τους γέροντες; 'Όταν ήσουν νέος κι' άναβεν εύκολα ο θυμός σου έκανες πολλά κακά στους άδικους και παράνομους και δεν τους έφινες τότες ποτές σ' ήσυχία, μα πάντα δούλευε γερά τ' άστροπελέκι κ' ή τρομερή άσπίδα φοβέριζε κ' ή βροντή μούγκριζε κ' οι άστραπές έσκιζαν άδιάκοπα τον ουρανόν σαν σε άεροβολισμό κ' οι σεισμοί σειούσαν τη γή, και το χιόνι τώριχνες στοίβα, και το χαλάζι σαν πέτρες και για να σου τ' άπ' φουσκωμένα, οι πόρες έπεφταν δυνατές κι' άκράτητες

και κάθε σταλαγματιά ήτανε ποτάμι και για μια στιγμή τέτοιος κατακλυσμός έγινε στον καιρό του Δευκαλίωνα, όταν όλα βούλιαξαν κάτω άπ' το νερό, που μόλις σώθηκε, ρίχνοντάς το τα νερά στη Λιάκουρα, κάποιον μπουλάκι, που κλειούσε μέσα του λίγη μαγιά της ανθρώπινης γενιάς, για να γεννηθί ύστερα περισσότερη κακία. Και τώρα να άπολαβαίνεις άπ' αυτούς την άνταμυή της άνεμυαλιάς σου, αφού κανένας πιά δε κάνει θυσιές για τιμή σου, ούτε σε στολίζει με στεφάνια, έξόν αν το κάνει για παραγιομισμα της γιορτής των Όλυμπίων, κι' αυτός όχι πως το νομίζει πολύ άναγκαίο, μόνο ακολουθώντας παλιό συνήθειο. Και λίγο-λίγο σε περνούν για τον Κρόνο, ω πιο δυνατός άπ' τους θεούς, λησμονώντας την άξία σου. 'Αφίνω κατά μερος να πω πόσες φορές ως τα τώρα σου γρύσανε το ναό μερικοί μάλιστα βάλανε χέρι κι' άπάνου σου στην Όλυμπία, και έσύ, που βροντάς στα ψηλά, βαρέθηκες να σηκώνεις τους σκύλους, ή να φωνάζεις για βοήθεια τους γειτόνους για να τρέξουν με φωνές και τους πιάσουν την ώρα, που έτοιμαζούνταν να φύγουν, παρ' καθόσουνα μαζεμένος, έσύ ο δυνατός και Γιγαντοχλασστής και Τιτανονικητής, αφού σου κούρευναν όλόγυρα τα στυλόφια, κρατώντας στο δεξί σου δεκάπηχο άστροπελέκι. (άκολουθεί)

τούς πολέμους που έκανε ως πρωθυπουργός, όχι δε κ' εκείνους που έκανε ως αρχηγός της αντιπολίτευσης.

Τους τελευταίους η ιστορία θα τους κατατάξει σε ξεχωριστή σελίδα, γιατί κι αυτή και διακρινόταν.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Άγαπῶντες «Νουμά»

Δεν σκοπεύω να προσβάλω κανένα ούτε να κατηγορήσω, μόνον μερικές αλήθειες θα βγάλω στη φόρα. Μέγα θα λάβω τους κληρικούς όχι διότι τρέφω έχθραν γι' αυτούς, αλλά γιατί, αυτοί πρέπει να είναι δικαστικοί και μετρημένοι καθόσον στη καμπούρα τους πέφτουν πολλά πράγματα και πολλά λάθη.

Ουδέμία Κυβέρνησις ή Ίερὰ Σύνοδος έχει λάβει μέτρον τι όσον άρρα τούς διορισμούς των ιερέων, μόνον ή σημερινή Μητροπολίτης καίτι θέλει να κάμῃ, ή τή επιτήρησιν δέ όταν άμειλίχτως κυπα τή κακόν και με τή τσεκούρα κόπτῃ τή άχρηστα έξαρτήματα του δένδρου και ξεκαθαρίζῃ τή ζιζάνια από τούς καθαρούς κερπούς.

Το σημερινό κακό τότε θα διορθωθῇ, όταν ή Έκκλησιαστική άρχή ξεχωριστῇ από τή Πολιτική, διότι μία πηγὴ ή όποια βγάζει μερικους ιερείς του γλυκού νερού εἶνε και τή βουλευτική ρουφρέτια. Κάθε άπομυον του όποιου τή μέλλον εἶνε γεμάτο από κακουργήματα, προστρέγει στο βουλευτή του, του δίνει ένα ψῆφο, του κάνει ένα ρεφανέ και ή βουλευτής εἰς άνταπόδοσιν τόν κάνει παπᾶ, τί λόγος! παπᾶς γιὰ νά φουσκώνει τήν τεραστίαν κοιλίαν του, να πενταρδεκαρολογῇ, να κλέβῃ τή χωράφια των γειτόνων του, δηλαδή ιερέας τῆς κλειψιάς και του χρήματος.

Γι' αυτό συμβουλεύω τούς άρμόδιους με τόν ελευθερόστομο «Νουμά» να ξεχωρίσουν τήν Έκκλησιαστική από τή Πολιτική, όσον άρρα τή ζήτημα τῆς παύσεως και του διορισμού των παπάδων μας.

Ίδιός σου
ΕΠΙΡΧΙΩΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε τή γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτί ο εἰς τούς πελάτας του. Ήτοι: εκ των άγοραστῶν λαχειοφόρων έμολογίων εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά άνερχόμενα εἰς τόν στρογγυλόν αριθ. 310,560 δραχμές.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' άνταβύσῃ τή ποσὴν τούτο εἰς 1,000,000 δρ. Έπιθυμῶν δε, ένα συμετέχοντι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ο π ο θ ε ῖ ε ἰ τήν προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον τῆς Έθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 και καλεῖ τούς θέλοντας ν' άγοράσωσι τοιαύτην νά προστίθωσιν εἰς τή συγχρόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθῇ μετ' άμειβῆς έμολογία τις και τί χωρὶς νά εἶνε ή πρώτη μετὰ τῶν 10,000 χρυσῶν δραχμῶν τῆν 18 Ίουνίου ε. ε., ότε γενήσεται ή κλήρωσις.

Ώσχύτως άναρτίζονται και λαχειοφόροι έμολογια τῆς αὐτῆς Έθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τήν αὐτήν εἰς τή ζήτησιν κλήρωσιν τῆς 18 Ίουνίου 1903 άντι μίσε δραχμῆς καίτι.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Δυὶ τεύχη τῆς «Πινυκοθήκης» έβγῆκαν μαζῇ, τὸ 2δον και τὸ 29ον. Καί περιέχουν χίλια δυὸ πράγματα και έκτετές καλλιτεχνικῆς εἰκόνας. Ἀπὸ τῶν περιεχομένων, μέσα τῶν όποιων φιγουράρουν ἔθρεα και ποιήματα τῶν κ. κ. Ἀσωπίου, Δημητρεσκουπούλου, Νέη, Καλογεροπούλου, Δέ Βιζῆς και άναδημοσιεύουμε τὸ θαυμάσιον αὐτὸ έπιγράμμα: «Μήτσου Παλασπίου». Ἀδυσσ. ι. Ἀσική συλλογὴ εκ 5000 στίχων, έκδοθησόμενη εἰς 1000 άντίτυπα. Μὲν πολλὰ μᾶς φέκουνται και στίχοι και άντίτυπα. Μόνον ή συνδρομή εἶνε ὀλίγη, 1 δραχμή.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀθηναίων πολίτην. Γιατί να θυμώνετε, άρρὸ δείχνετε πῶς ενδιαφέρεσθε τόσο γιὰ τόν «Νουμά»; Τίποτε από έκείνα που μᾶς γράφετε δὲν τὸ επετᾶζαμε στὸ καλόν, θά τὸ δημοσιεύσουμε δε ὅλα μαζῇ στὸ φύλλο τῆς Πέμπτης, δίχως ἄλλο, γιὰ νά σᾶς άποδείξουμε ὅτι εἰμεθα και ὑπὲρ των έργων. — κ. F i n g a l. Εὐχριστοῦμεν. Θά δημοσιευθῇ.

— κ. Μυρ. Έχετε δικαίον. Δὲν εἶνε τὸ «Κάθρον» ἀλλ' ή «Χρόνος» του Κάθρου που έδημοσίευσε τήν εκ Μονάχου άνταπόκρισιν τῆς Ν. Σκηνης, γιὰ τήν όποιαν έγράψαμε στὸ περσμένο φύλλο.

— Καλὰ κι' άρμονικά μᾶς τὰς γράφεις, φίλτατε Παρνασσίδα. Ἀρρὸ ή «Παρνασσός» εἶνε Έλληνικός, αὐτοτιτοφορεῖται δε και φιλολογικός σύλλογος—ὡ τὸ άναποδογύρισμα πῶχουν πάθει οἱ λέξεις στίς ἡμέρας μας!— ήμπορούσε γιὰ τὸ έπίσημο γεῦμά του νά φτεῖξῃ κ' ένα Έλληνικόν και φιλολογικόν κατάλογο των φαγητῶν! Θύων ὅμως στὸν Φραγκολεβαντινισμὸν, έπρείξε τήν λίστα του Γαλλιστί, κ' έτσι δικαίως κ' εἶνεα που προτεῖ.

και πολὺ δίκαια νά προσαθῇ μέσα στην σάλα του «Παρνασσός» ή σκευρίζουσα τὸν Φραγκολεβαντινισμὸν κωμωδία του κ. Ἀρπελά. ή όποια ἐν τούτοις κατὰ τήν γνώμη μας, ήμπορεῖ και νά μὴ παρασταθῇ, πούθεν, άρκουμένη τήν δάφνη που ἔς άπένεμε δ. κ. Νεολόγος του «Έλληνοτροῦ» και του Ἀσταντίου. κ. Λούκιον. Σᾶς παραπέμπουμεν στὸ τελευταίον ήθηλογράφημα του κ. Γρέη, που περιέχει τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τετράστιχον:

Στὴ κάλῃ, τὰ κατέλευκα
—στὰ νεῖατα σου τὰ κλέων,
θάνοσυνε χιόνια άχρόστεγα,
θὰ τήθοσραίνουσιν χιόνια!

Και με άναμεινας κίονες
και αὐγὰς χρυσυθρόνας
ρόδα πορὰ θύνοίφουσε,
κινέλιες παγωμένες.

Μᾶς έρωτάτε: Μὴ τὸν παλαῖον κάνει αὐτίς ή θύρωσις; Σᾶς άπαντοῦμε: Δὲν φταίει αὐτίς, ἀλλ' οἱ κ. κ. σύζυγοι, ὀδελφοί και. που έπιτρέπουν νά διακρύωνται ἀπὸ περιόδικὰ τὸ περιόδικὸ οἱ εἰκόνας των προσβλητῶν τους προσώπων γαρνησιμένες ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μυροβύσματα του ήθελουμένου αὐτοῦ κορέου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καταργηθείσης ἐν τῷ προϋπολογισμῷ του Δήμου τῆς πιστώσεως, δι' ής συνεταροῦντο μέχρι τούδε ἰπ' αὐτοῦ δι' ἰδίου ἱπαλλήλου και ὑπὸ τήν επιτήρησιν του τὰ ήλεκτρονικά ωρολόγια τῆς πόλεως, παύει ἀπὸ σήμερον ή λειτουργία αὐτῶν παινθέντος και του ἱπαλλήλου τούτου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ άπαιτούμενον ποσὸν δια τήν πληρωμὴν του τοκομεριδίου λήξεως 18)1 Ίουλίου 1903 των εἰς: έθνικῶν δανείων:

α') Δαν.	1881 5 ο)ο	πρὸς φρ. χρ.	4.50
β') "	1884 5 ο)ο	" "	4.50
γ') "	1887 4 ο)ο	" "	5.10
δ') "	1893 5 ο)ο	" "	2.50
ε') "	1902 4 ο)ο	" "	10.—

Έν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1903

(Έκ του Γραφείου)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον των Έφημεριδων και εἰς τὰ κιόσκια των πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Έθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς και Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Ο Γάλλος μυθιστοιογράφος, ψυχολόγος και κριτικός P. Bourget—έχ! πάλιν ή Bourget—μιλῶντας γιὰ τόν ποιητή Λεόντ-Δελίλ στὸ ἴδιον σύγγραμμά που άναφερα κάπου ἄλλου, λέει: il a bien fallu lui reconnaître la magnificence de la forme poétique, la puissance visionnaire... les adversaires du poète ont voulu ne voir dans ces qualités que l'effort d'une rhétorique supérieure, et ils lui ont nié cette flamme de la vie sans laquelle l'art d'écrire se réduirait, en effet, à un jeu de patience intellectuel... Μεταφράστε τὰ λόγια αὐτὰ στὸ εὐώτερον νόημα τους και πιστεύω πῶς θά βρῆτε κ' εἰσεῖς ὀλίκερη τή φράση του κ. Νιρβάν. Καί δὲν εἶνε μονόχλα τὸ μέρος αὐτὸ που μοιάζει με τή κριτική του Bourget. Όλο τὸ πνεῦμα— πῶς νά τὸ πῇ κανείς— τὸ βάζει τῆς μῆς και τῆς ἄλλης μοιάζουν πολὺ τὸ μερι-

κὲς λεπτομέρειες. Πρᾶγμα που ὅλ τὸ βρῆτε και στὸ «Appendice L» του ἴδιου βιβλίου του Bourget, όταν μιλάει γιὰ τὸ «Τρόπαιον» του Έρεντιᾶ. Μὴ και δὲ μπορούσε νά γίνει ἄλλιως, γιατί και δ. κ. Νιρβάνας κρίνει ποιητὴ που μοιάζει κ α τ α π λ η χ τ ι κ ᾶ με τὸ Δελίλ και τόν Έρεντιᾶ κ' εἶχε νά πῇ γιὰ στίχους, που τούς διαμυσήσαν οἱ δυὸ Γάλλοι ποιητές. Κι' ἔν δὲ φτάνουν αὐτὰ εἶνε κι' ἄλλα μέρη ἀκόμα στὴν ἴδια κριτική, που μυρίζουν καίτι σὴν ξένο. Κάπου δ. κ. Νιρβάνας δὲν ἔχει τήν ἴδια γνώμη μετὸν κ. Παλαμά γιὰ τὸ α ῖ σ θ η μ α κι' ἀπ' αὐτὸ άναγκάζεται νά κάνει μιὰ παρέκκλιση γιὰ νά πῇ μερικὰ γιὰ τήν έκδόηλωση του αἰσθηματός αὐτοῦ, γιὰ τόν νόον α ν τ ῆ ς δ ι α χ ῡ σ ε ω ς και γιὰ τή συγκίνηση. Διχάζει κανένας με προσοχή τὸ σχετικὸ μέρος, με και βλέπει μετ' ἀπὸ τίς γραμμές νά ξεπροβλίνουν άτόμιες μερικές ιδέες, που εἶπε γιὰ τὸ ἴδιον ζήτημα ή Ribot στὸ έργο του «Essai sur l'imagination créatrice» και λεπτομερίστερα ή Remy de Gourmont στὸ «Culture des Idées», βιβλίον που δημοσιεύτηκε ἔδω και ῖτα χρόνια κοντὰ και στὴ μελέτη του «Le Succès et l'idée de Beauté», έργα και τὰ δυὸ που ἔχουν τήν αρχή τους ἀπὸ τὸ Ribot. Σ' αὐτὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ τὸ αἰσθημα, τήν αἰσθητική συγκίνησή μας, τή συγκίνηση τῆς φύσεως.

Κι' ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ—γιὰ νά ποῦμε τήν ἀλήθειαν μετὴ μεγάλτερη εἰλικρίνεια— ή κριτική του κ. Νιρβάν

γιὰ τόν ποιητὴ κ. Γρυπέρη θ' άπομένει στὴ φιλολογία μας φωτεινὸ δέγμα κριτικῆς εὐχασίας, προσεχτικῆς, δυνατῆς και μελετημένης: ὅχι αερόλογος και ὀδευμένης. Πρᾶγμα, που δὲ θά τὸ κατορθώσει ποτέ δ. κ. Γρ. Ξενόπουλος στὴ διάφορα τεχνικαίτικα του.

Ο κ. Γρ. Ξενόπουλος καταπιάστηκε νά γράψῃ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη του λόγου. Κ' έγραψε μυθιστορήματα, διηγήματα, σκιαγραφεῖς συγχρόνων λογίων άρσενικῶν και θηλυκῶν, κριτικὰς φιλολογικῆς και θεατρικῆς, διήλογους, χρονογραφήματα: μόνο ποιήματα δὲν έγραψε. Δὲ λέω τίποτε περσότερο ἀπ' τήν ἀλήθειαν, ἂν πῶ, ὅτι σ' ὅλην αὐτὴ τήν εργασία του δὲ παρουσιάζει οὔτε μιὰ γραμμὴ σχεδὸν με πρωτοτυπία. Έκείνο, που εἶπα παραπάνω πῶς δὲν εἶνε καθόλου ἐπίδραση παρὰ καίτι: ἄλλο, σ' αὐτὸν δείχνεται μ' ὅλη του τή δύναμη. Μάρτε έποιοδῆποτε έργο του κ. Ξενόπουλου θέλετε μικρὸ ή μεγάλο και ὅλ δῆτε πῶς ἀνέτως θῆρται στὸ νοῦ της ὀλίκερος κάποιος ξένος συγγραφεὺς ζωντανὸς ή πεθαμένος.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ήκολουθῆτε)